

13 Kad jūdu Pashā bija tuvu, Jēzus aizgāja uz Jeruzālemi.

14 Tur Viņš atrada Templī vēršu, aitu un baložu pārdevējus un naudas mijējus sēžam.

15 Un, iztaisījis pātagu no auklām, Viņš visus izdzina no Tempļa, aitas un vēršus, un izkaisīja mijējiem naudu un apgāza galdus,

16 un baložu pārdevējiem Viņš sacīja: "Nesiet to projām! Nepadarait Mana Tēva namu par tirgus namu!"

17 Tad Viņa mācekļi pieminēja, ka ir rakstīts: karstums Tava nama dēļ Mani aprij.-

18 Bet jūdi uzstājās un sacīja: "Kādu zīmi Tu mums rādīsi, ka Tu to drīksti darīt?"

19 Jēzus atbildēja: "Noplēsiet šo Templi, un Es to trijās dienās atkal uzcelšu."

20 Tad jūdi sacīja: "Četrdesmit sešus gadus šis Templis ir taisīts, un Tu to gribi uzcelt trijās dienās?"

21 Bet Viņš runāja par Savas miesas templi.

22 Kad nu Viņš bija uzcēlies no miroņiem, Viņa mācekļi atcerējās, ka Viņš to bija sacījis, un sāka ticēt rakstiem un vārdam, ko Jēzus bija runājis.

Jāņa ev. 2,12-22

Mīļā draudze!

Es zinu diezgan daudz cilvēku, kuriem ir sakrājušās lielas dusmas un rūgtums pret šo valsti. Redzot visas tās neēdētības mums apkārt, var ātri iestāties bezcerība un vilšanās, un beigu beigās viens otrs, kas pirms tam bija liels patriots, dodas prom uz citu valsti, kur, protams, viss ir daudz labāk. Es to pilnīgi saprotu, man arī palaikam uznāk dusmas.

Kaut vai tad, kad man zvanīja viena māte, kuras bērns bija saslimis ar asinsvēzi, bet, dažu ierēdņu neizdarības dēļ, viņa nevarēja saņemt vajadzīgās zāles.

Tā tas diemžēl ir, ka daži cilvēki, kuriem ir atbildība, vienkārši dzīvo citā realitātē, - viņiem pašiem ir labi, viss ir nodrošināts, kāpēc viņiem pūlēties? Un no malas ir gandrīz vai neiespējami, tos ietekmēt. Mēs šeit redzam, ka aiz visādiem birokrātiskiem priekšrakstiem var slēpties atsevišķu cilvēku neizdarība, kas savukārt noved pie tā, ka sistēma kļūst necilvēcīga un cieš tie, kuri ir atkarīgi no pārējās sabiedrības atbalsta un palīdzības.

Kad Jēzus redzēja to, kas templī notiek, arī Viņu pārņēma tā sauktās "svētās dusmas".

Tomēr atšķirībā no tiem, kas šodien pamet savu valsti, neredzot jēgu par to cīnīties, un tādā veidā ieogrūž to vēl dziļākā bedrē, Jēzus nebija gatavs tā vienkārši padoties un sāka rīkoties. Kas bija tas iemesls, kāpēc Jēzus bija tik nikns par norisēm templī? Viena lieta ir skaidra, ka tās nebija spontānas, pēkšņas dusmas, kas pārņēma Jēzu – tās bija sakrājušās daudzu gadu garumā. Ne jau pirmo reizi Jēzus bija templī un redzēja, ka tur notiek tirdzniecība. Tā tur notika visu laiku, it īpaši uz svētkiem, kad cilvēki nāca pirkt upurus un samaksāt savu gada nodokli. Evaņģēlisti sniedz dažādus skaidrojumus, kāpēc Jēzus padzina aitas un vēršus un apgāza naudu mijēju galdus. Evaņģēlists Jānis citē Jēzu ar vārdiem: "**Nepadarait Mana Tēva namu par tirgus namu!**" Jēzus to saka baložu pārdevējiem, tāpat tiem, kas pārdod upurus vistrūcīgākajiem, kas neko vairāk nevarēja atļauties upurēt kā balodi. Pārējie evaņģēlisti raksta, ka Jēzus saka: "**Vai nav rakstīts: Mans nams taps nosaukts lūgšanas nams. - Bet jūs to esat padarījuši par slepkavu bedri.**" Tāpat Jēzus iebilst pret to, ka reliģijas vārdā cilvēki tiek aplaupīti un iedzīti izmisumā.

Tādas lietas mēs varam atrast arī mūsdienās, kad cilvēki nenāk uz baznīcu, tikai tāpēc, ka ir kauns, ka nevar iemest kādu ziedojumu kolektē, nemaz nerunājot par desmito tiesu. Protams, vienmēr var jautāt, vai tiešām nevar atrast kādu centu, tā kā nabaga

atraitne, kas, pēc Jēzus vārdiem, iemet ziedojuma šķirstā vairāk nekā bagātie, jo viņa atdod visu, kas tai bija. Šeit tomēr ir jāskatās dziļāk, respektīvi ir jāuzdod jautājums, vai tādos apstākļos nabagiem, kuriem ir vajadzīgs Dieva atbalsts, netiek apgrūtināta pieeja pie Viņa un liegta iespēja būt kopā ar citiem ticīgajiem. Neviena no mums nevar nopirkt Dieva žēlastību par naudu, un viss, ko mēs darām baznīcā, ir dāvana, ko esam saņēmuši no Jēzus Kristus. Tas ir vienkārši bezdievīgi, ja uzrodas starpnieki, kas prasa izmisušu cilvēku pēdējo naudu, lai tas varētu saņemt dziedināšanu, grēku piedošanu, kristības vai kādu brīnumu.

Nav brīnums, ka Jēzus iekarsa dusmās. Jēzus šeit rīkojas, līdzīgi kā māte, kas cīnās par sava bērna veselību. Viņam nav ko zaudēt, Viņš iet līdz galam. Šeit parādās cits Jēzus, kā mēs viņu parasti atspoguļojam – tas ir cīnītājs, kas iebilst pret netaisnību un necilvēcību, kas iestājas par to, ka Dievs būtu pieejams mūsu dzīvē, nevis ieslēgts īpašā teritorijā dažiem izredzētiem, kuriem ir attiecīgās zināšanas un kas var atļauties braukt pamedītēt uz kādu mēnesi skaistā dabā.

Visticamāk, ka Jēzus akcija notika zibenīgi ātri, pirms tempļa apsardze varēja rīkoties un Viņu saņemt ciet. Bez tam tā teritorija, tempļa priekšpagalms, bija ļoti liela, kopā vairāki futbola laukumi. Pārējie evaņģēlisti stāsta, ka šis notikums notika īsi pirms Jēzus apcietināšanas. Lai gan vēlāk Jēzus netiek apsūdzēts par šo Savu rīcību, tomēr apsūdzība ir saistīta ar Viņa attieksmi pret templi. Jēzus esot teicis, ka sagraus templi un trijās dienās to atkal uzcelš. Mūsdienās tas varētu būtu tā, it kā kāds saņemtu apsūdzību par to, ka ir piedraudējis uzspridzināt Saeimu.

Evaņģēlists Jānis mazliet atšķiras no pārējiem evaņģēlistiem ar to, ka pie viņa Jēzus tempļa akcija notiek trīs gadus pirms Viņa nāves, savas darbības pašā sākumā. Vēl viņš pēc šiem notikumiem pievieno sarunu ar jūdiem, visticamāk vadošiem tempļa pārstāvjiem, kas pārējos evaņģēlijos notiek citā vietā. Jēzum jautā, ar kādām tiesībām Viņš tā drīkst rīkoties, kas Viņam devis atļauju tā uzvesties? Lai pierāda to, ja ne ar dokumentu, tad vismaz ar kādu zīmi, brīnumu. Jēzus atbildēja: **"Noplēsiet šo Templi, un Es to trijās dienās atkal uzcelšu."** Mēs redzam, ka Jēzus pats neaicina iznīcināt templi – tā bija viltus apsūdzība, lai Viņu diskreditētu. Izrādās, ka viņi runā par dažādām lietām. Jēzus par templi nosauc Savu miesu, bet Viņa sarunas biedri izprot to tā, it kā Jēzus runā par templi kā ēku.

Šeit mēs atrodam alternatīvu, ko Jēzus piedāvā. Viņš saka, ka Viņš pats ir templis. Tev nav jāiet uz kādu svētu vietu un jādod dārgus ziedojumus, lai saņemtu grēku piedošanu vai palīdzību grūtā brīdī. Nē, šeit ir pavisam savādāk. Jēzus aicina uzticēties Viņam, tam, ko Viņš mūsu labā ir darījis. Caur Viņu mēs saņemam grēku piedošanu, caur Viņu mēs varam ieraudzīt Dievu savā ikdienā, caur Viņu ienāk cerība un prieks mūsu dzīvē. Tur nav vajadzīgi ārēji rituāli vai īpašas zināšanas. Tā ir mana sirdslieta, ka es varu Jēzum uzticēties, pieņemt to, ko Viņš ir darījis, ciešot krusta nāvi un ceļoties augšām no mirušiem, kā dāvanu sev. Jēzus ir katram cilvēkam pieejams, jo Viņš pats pazemojas līdz pašai apakšai, lai sasniegtu tos, kas ir bēdās, izmisuši un bez cerības.

Jēzus pats citās vietās uztic Saviem mācekļiem piedot grēkus. Pāvils raksta, ka mūsu visu miesa ir templis, kur mīt Svētais Gars. Mēs šeit redzam, kā Jēzus atbrīvo tos, kas Viņam uzticas garīgā ziņā. Viņš maina viņu skatu uz lietām, uz jautājumu, kā saņemt pestīšanu un Dieva klātbūtni. Amerikāņu teologs Rihards Rors raksta: *"Ja mēs uz Dievu skatāmies kā uz kaut ko, kas ir ārpus mums, tad upurēšanas sistēma paliks. Bet, ja Dievs ienāk iekšā, tad tu esi templis, un upuri vairs nav vajadzīgi. Vienīgais upuris tagad esmu es pats."*

Es domāju, ka arī mums šodien ir jāatrod šī tiešā pieeja pie Kristus, lai mēs varētu dzīvot cilvēcīgi šajā valstī, nevis tāpēc, ka kāds mums to uzspiež kā kādu pienākumu, bet tāpēc, ka paši esam saņēmuši mīlestību, ko neesam pelnījuši. Āmen.